

Arrest

nr. 88 801 van 2 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 mei 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2009 dient verzoeker samen met zijn echtgenote een asielaanvraag in. Op 22 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 25 november 2010 bij arrest nr. 51 621 het beroep verwerpt.

Op 2 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 27 januari 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk bevonden.

Op 26 januari 2011 dient verzoeker samen met zijn echtgenote een tweede asielaanvraag in. Op 11 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten R.E. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Azerbeidzjan (Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.01.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 15.07.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.06.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 29.11.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 26.01.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene de redenen van zijn eerste aanvraag herhaald, namelijk dat hij en zijn gezin met de dood bedreigd zouden worden door de chef van de plaatselijke politie in Baku omdat die te weten is gekomen dat de betrokkene een relatie zou hebben met zijn vrouw. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog steeds veel problemen zouden hebben in Azerbeidjan en dus niet zouden kunnen terugkeren omdat hun leven in gevaar zou zijn. Overwegende dat de betrokkene opnieuw de argumenten aanhaalt die hij reeds in het kader van zijn eerste asielverzoek heeft uiteengezet. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een negatieve beslissing kreeg, die werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Overwegende dat de betrokkene aangeeft dat vele familieleden (H.A. (...), H.N. (...), N.I. (...), H.S. (...) en H.N.(...) van hen ook gevlucht zouden zijn uit Azerbeidjan omwille van de misstap van de betrokkene. Overwegende dat de betrokken verklaart dat de handlangers van M.M. (...) hun familieleden lastig hebben gevallen en met de dood bedreigd zouden hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn familieleden geslagen en mishandeld zouden geweest zijn. Overwegende dat hij met deze verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat heeft ingediend. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 51/5, al. 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3, § 2 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 11.05.11 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. (Zie Cass., 18 december 1996)

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

"De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen"(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is.

Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoorden. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen, zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoeker ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken. (R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001). Het staat buiten kijf dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verschillende familieleden van verzoeker asiel hebben aangevraagd in België en het verhaal van verzoeker bevestigden.

De motivatie dat er geen nieuw element werd aangebracht in de nieuwe asielaanvraag is fout en onvoldoende. De beslissing tot weigering de verklaring in aanmerking te nemen, wordt vernietigd (R.v.St. nr. 56.999, 13 december 1995 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.dr.étr. 1996, 384, noot; T.Vreemd. 1996, 36, noot DE MOFFARTS. G..)

De verklaringen van de familieleden van verzoeker dienen aangezien te worden als een nieuw bewijs.

Dit nieuwe bewijs van een vroegere situatie maakt een nieuw gegeven uit in de zin van art. 51-8 Vreemdelingenwet. De onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van nr. 51-8 Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. R.v.St. (vakantiekamer) (5e k.) nr. 97.954, 25 juli 2001 A.P.M. 2001 (samenvatting), afl. 7, 166; JT 2001 (verkort), 614 en <http://it.larcier.be> (1 juli 2008); Journ. proc. 2001, afl. 419, 20; Rev.dr.étr. 2002 (samenvatting), afl. 119, 481; <http://www.raadvst-consetat.be> (19 september 2001); T.Vreemd. 2001, 330.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007,

nr.172.821, e.a.). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Waar verzoeker stelt dat *“deze vereisten van motivering zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing viseert”*, wijst de Raad erop dat *in casu* het voorwerp van het beroep de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag betreft, waarbij geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen en evenmin een vrijheidsberovende maatregel is genomen, zodat verzoeker dit niet dienstig kan aanvoeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Verzoeker is het niet eens met deze conclusie. Hij betoogt dat de verklaringen van zijn familieleden die eveneens een asielaanvraag indienden in België wel degelijk dienen aanzien te worden als een nieuw bewijs. Deze verklaringen bevestigen verzoekers vroegere verklaringen en vormen dan ook een nieuw bewijs van een vroegere situatie. Verzoeker meent dat de motivering fout en onvoldoende is, nu de aangehaalde argumenten werden genegeerd, zonder een concreet onderzoek.

Verzoeker betwist niet dat hij de redenen van zijn eerste asielaanvraag herhaalt. Verweerder motiveerde dan ook op redelijke wijze dat deze niet voldoen aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden, met name *"niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag"*. Verzoeker wijst evenwel op getuigenverklaringen die worden afgelegd door zijn familieleden. Uit het administratief dossier blijkt dat hij bij zijn asielaanvraag verklaarde dat door zijn misstap zijn familieleden eveneens problemen ondervonden en dienden te vluchten en dat de verklaringen die zij bij hun asielaanvraag aflegden zijn asielrelaas bevestigen. Verweerder motiveerde dienaangaande dat deze verklaringen het persoonlijk karakter van zijn problematiek niet kunnen aantonen. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de verwijzing naar de verklaringen afgelegd door zijn familieleden af te leiden dat hiermee het persoonlijk karakter van verzoekers problematiek niet is aangetoond. Bovendien toont verzoeker niet aan dat deze verklaringen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Verweerder heeft wel degelijk concreet onderzocht of de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen een nieuw element konden uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan de verklaringen ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van artikel 51/5, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

"Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan

zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verzoeker haalde volgende nieuwe gegevens aan:

Verzoeker kwam in de loop van de maand juli in contact met haar familieleden, die blijkbaar in België asiel hebben aangevraagd. Het betreffen:

- N.I. (...)*
- N.H. (...)*
- A.H. (...)*

De problemen waarmee verzoeker kampte in haar land van herkomst, werden door deze familieleden onderschreven:

Na zijn vertrek kregen wij problemen. De mensen van M.Z. (...) wilden van ons weten waar A. (...) was. Wij konden dit natuurlijk niet vertellen. Mijn man werd hierdoor lastiggevalen, bedreigd en zelfs geslaan. Zelfs onze kinderen werden lastig gevallen. Ik kreeg echt schrik voor mijn kinderen. We werden psychologisch gemarteld door de mensen van M.Z. (...) Wij hadden uiteindelijk geen andere keuze dan te vluchten uit Azerbeidjan.

(Vragenlijst mevr. N.H. (...))

In juli 2009 vluchtte A.(...) weg. Na zijn vlucht viseerde M.Z. (...) en zijn entourage ons. Ze wilden wraak nemen. Was het niet op A. (...) dan maar op zijn familie. De mensen van M.Z.(...) begonnen mij te bedreigen met de dood. Ze wilden mij vermoorden als ze A.(...) niet vonden.

(Vragenlijst dhr A.H.(...))

Verzoeker wijst erop dat in december opnieuw familieleden een asielaanvraag deden in België:

H.S. (...), H.N. (...)

Ook zij konden enkel maar het asielrelaas van verzoeker bevestigen.

In casu weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de aangevoerde gegevens te controleren en heeft zij onmiddellijk beslist om een weigering tot in overwegingname uit te vaardigen. Er wordt dus geen enkel onderzoek gedaan, zodat van een redelijk onderzoek geenszins sprake kan zijn.

De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert.

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asieldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering tot in overwegingname in hoofde van verzoeker zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van de weigering tot in overwegingname zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is."

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Zoals hoger reeds werd uiteengezet, is het aan verzoeker om aan te tonen dat er nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 maart 2011 werd gehoord aangaande de nieuwe documenten die hij wenste naar voor te brengen in het kader van zijn tweede asielaanvraag en hierbij de kans kreeg om de nodige documenten neer te leggen en toe te lichten. Tevens is uit bovenstaande bespreking gebleken dat verweerder bij de beoordeling van de nieuwe elementen wel degelijk voor elk van de door verzoeker aangehaalde feiten heeft onderzocht of het een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan vormen en een nieuw onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich opdringt. Evenwel is uit de bespreking van het eerste middel reeds gebleken dat verzoeker de motieven, met name dat verzoekers uiteenzetting van zijn asielrelaas en de bijkomende getuigenverklaringen van familieleden, geen nieuwe elementen vormen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, niet weerlegt. De vaststelling dat de herneming van zijn oorspronkelijk asielrelaas, de nieuwe verklaringen van familieleden en de brief van zijn advocaat, geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inhouden, houdt tevens in dat de bevoegdheid van de gemachtigde is uitgeput en dat er geen verder onderzoek dient te worden gedaan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat *"betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor*

vervolgving in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt na voorgaande bespreking vast en in het kader van zijn wettigheidsstoezicht, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Verzoeker licht zijn derde middel als volgt toe:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn gezin opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling, ingeval van terugkeer. Verzoeker wijst op de praktijk van de eerwaak.

Ten overvloede wijst verzoeker naar de vragenlijst van zijn familieleden die werd afgenomen in het kader van hun asielprocedures:

Na zijn vertrek kregen wij problemen. De mensen van M.Z. (...) wilden van ons weten waar A. (...) was. Wij konden dit natuurlijk niet vertellen. Mijn man werd hierdoor lastiggevalen, bedreigd en zelfs geslaan. Zelfs onze kinderen werden lastig gevallen. Ik kreeg echt schrik voor mijn kinderen. We werden psychologisch gemarteld door de mensen van M.Z. (...). Wij hadden uiteindelijk geen andere keuze dan te vluchten uit Azerbeidjan.

(Vragenlijst mevr. N.H. (...))

In juli 2009 vluchtte A. (...) weg. Na zijn vlucht viseerde M.Z. (...) en zijn entourage ons. Ze wilden wraak nemen. Was het niet op A. (...) dan maar op zijn familie. De mensen van M.Z. (...) begonnen mij te bedreigen met de dood. Ze wilden mij vermoorden als ze A. (...) niet vonden.

(Vragenlijst dhr A.H. (...))

Ik kwam naar België omwille van de man van mijn zus M. (...). Zijn naam is A. (...). Hij had destijds een relatie met de vrouw van de politiecommissaris van Baku. Hij bedreigde ons en viel ons lastig toen hij te weten kwam dat A. (...) een relatie had met zijn vrouw. Hij bedreigde ons per telefoon. Mensen van hem hielden ons huis in de gaten. Ik werd niet persoonlijk aangevalen, maar ik voelde me niet veilig in Azerbeidzjan. Eerst verlieten mijn zus en A. (...) Azerbeidzjan en kwamen zij naar België, na hun vertrek werd mijn hele familie lastiggevalen door de politiecommissaris. Wij moesten uiteindelijk ook vluchten. Ik vrees voor mijn leven.

(Vragenlijst mevr. S.H. (...))

Ik dacht dat ik als oude vrouw geen problemen zou hebben en daarom bleef ik in Azerbeidzjan. Uiteindelijk werd ook ikzelf en mijn dochter met de dood bedreigd en niet meer met rust gelaten.

(Vragenlijst mevr. N.H. (...))

Verzoeker wijst er dan ook terecht op dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Azerbeidzjan, zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is."

2.6. Uit de bespreking van de eerste twee middelen is reeds gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet correct zou zijn toegepast. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder geen grondig onderzoek heeft gedaan naar zijn eventuele nood aan subsidiaire bescherming en/of schending van artikel 3 van het EVRM aangezien dergelijke toetsing de bevoegdheid van verweerder zou te buiten gaan.

Bovendien betreft de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag waarbij geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing gaat aldus niet gepaard met een verwijderingsmaatregel noch met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers beschouwingen dat hij "opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling, in geval van terugkeer" door de praktijk van eerwraak en een grote "psychologische ontreddeering" met zich zal meebrengen, is derhalve louter hypothetisch en niet dienstig. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel op latere datum kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Verzoeker maakt thans geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Het derde middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN